

Чуденъ гостъ билъ тоя! Той ималъ три ръста човѣшки височина, очитѣ му горѣли като два черни пожари, сила и юначество кипѣли отъ него.

Кимналъ глава Рельо сватбарьтъ и попиталъ пратеника:

— Кажи ми, кжде намѣри това чудо, тоя великанъ невиджанъ.

— Ходихъ, господарю, отговорилъ пратеникътъ, три дни и три нощи доде стигнахъ бѣлия Вардаръ. Тамъ го намѣрихъ да лежи, на слънце да се припича.

Зарадвалъ се Рельо, засмѣли се всички гости и на подбивъ взели великана.

— Доста е порасълъ! казалъ единъ.

— Нѣмалъ друга работа.

— Лежалъ на слънце и расълъ! добавилъ съ смѣхъ трети.

Великанътъ не продумалъ. Всички се смѣли. Забава имъ билъ голѣмиятъ неznайникъ. А когато сватбаритѣ тръгнали съ зурли и тѣпани да взематъ булката, оставили го да върви самъ най-надире.

Вървѣли сватбаритѣ единъ день и една нощъ, догде стигнали дома на булката. Кога се връщали, минали презъ гора, дълга единъ день пѣтъ. Напреде вървѣли тѣпанари и свирачи и млади девери съ червени байряци, следъ тѣхъ сватветѣ, дарени съ везани ризи, отзаде стари девери водѣли булката.

Не минала сватбата нито половината гора, забучала буря. Станало тъмно, като презъ нощъ, въ гората. Закършили се дървесата, заплакали клонетѣ, чули се страшни гласове, сѣкашъ пискали недоклани звѣрове. И сега на пѣтя излѣзла ламя съ три глави. Залюлѣла се, заклатила се, забълвала огънь, сѣкашъ лумнали пожари въ гората.